

Diana Andrei

ÎN VÂRTEJ

Povești despre prietenie

Ilustrații de Matilda Roșca

Cuprins

Două zambile	9
Vizitele	19
Șarpele din pădure	25
15 trepte	37
De argint	45

LBRIS

We know
books

Două zambile

De curând, primăvara se furișase și în cartierul oval de la marginea pădurii, cu gândul de a se statornici acolo în toată regula.

Casa cea mai mare avea și cel mai lung gard; totuși, scund și alb. În fața lui, chiar lângă poartă, crescuseră două zambile: una, albă și cealaltă, roz. Florile, așa înghesuite cum erau între gard și bordură, de-abia de puteau să-și întindă frunzele și să-și semețe

florile în aerul încă răcoros al nopților. Era greu de presupus că cineva le-ar fi plantat acolo, unde nu aveau niciun rost. Și totuși nimeni nu le smulgea, nimeni nu le acorda nicio atenție...

– Parcă nici nu-mi vine să-mi mai înfloresc și ultimele buchețele, așa suntem de înghesuite! spuse zambila roz într-o dimineață, uitându-se lung către vecina sa.

– Parcă mie-mi vine! oftă și albișoara, tremurând ușor, deși afară nu era nici urmă de vânt. În fiecare dimineață, mi-e frică să nu creștem prea mult și să nu mai avem loc!

– Da, problema locului e parcă cea mai importantă! Dar după ce trece dimineața, apar copiii la joacă și mai uităm de asta, se îmbujoră toată zambila roz, devenind parcă și mai frumoasă.

– Toți copiii noștri sunt minunați și când îi vedem veseli, mai uităm și noi de ceea ce ne frământă... îi întări spusele albișoara. Of! Să fii floare, să fii frumoasă și parfumată și totuși să ai o viață atât de grea, niciodată nu mi-aș fi închipuit!

Noroc că zambilele acelea nu aveau lacrimi, altfel s-ar fi înecat amândouă în șuvoiul lor de supărare. Mai mult decât atât, după dimineață veni amiaza cu soarele ei cald și toți copiii ieșiră pe drum. Când îi văzură, cele două flori se îndreptară și cu mult drag îi întâmpinară pe cei mici. Copiii trecură însă nepăsători pe lângă ele, alergând de colo-colo fără încetare. Erau vreo zece la număr, aproape toți din cartier. În urma lor, mergea o mămică cu cea mai mică fetiță, o cârlionțată cu chip de îngerăș.

– Uite, a sosit și preferata ta, ghemotocul acela frumos! spuse zambila roz, înghiontindu-și ușor prietena.

– Ah, da, ce mă bucur! Azi este precum un gogoșar roșu, scumpa mea!

Zambila albă nu avea gură, dar dacă ar fi avut, ar fi zâmbit cu ea până la urechi. Fetița trecu prin fața lor, fără să-și întoarcă deloc capul. Cei doi ochișori negri erau fixați într-o absolută concentrare pe copiii mai mari care păreau că nu-i dădeau nicio atenție.